



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupíčkové a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **FABORY Czech s. r. o.**, se sídlem K Letišti 1825/1a, Šlapanice, zastoupena JUDr. Ondřejem Doležalem, advokátem se sídlem Koliště 1912/13, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 5. 2021, č. j. 15 Af 33/2018-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Celní úřad pro Ústecký kraj (dále též „celní úřad“) vydal dne 26. 10. 2017 celkem čtrnáct dodatečných platebních výměrů vůči společnosti KEBEK s. r. o., se sídlem Pražská 5382, Chomutov (dále též „původní žalobkyně“). Právě původní žalobkyně zahájila nynější soudní řízení, přičemž v průběhu řízení o kasační stížnosti došlo k jejímu zániku v důsledku rozštěpení sloučením s nástupnickými společnostmi FABORY Czech s. r. o. (žalobkyně) a KEBEK holding, a. s. Nejvyšší správní soud poté usnesením ze dne 4. 5. 2023, č. j. 7 Afs 159/2021-31, rozhodl, že v řízení bude na straně žalobkyně pokračováno právě se společností FABORY Czech s. r. o. Pro přehlednost tedy uvádí, že v tomto rozsudku je nutné pod pojmem žalobkyně chápat původní žalobkyni, která učinila většinu úkonů včetně podání kasační stížnosti, přičemž až poté na její místo vstoupila společnost FABORY Czech s. r. o.

[2] Výše zmíněnými dodatečnými platebními výměry celní úřad podle § 265 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění účinném v době propuštění předmětného zboží do volného oběhu (dále též „celní zákon“), ve spojení s nařízením Rady (EHS) č. 2913/92,

kterým se vydává celní kodex Společenství (dále též „celní kodex“), a na základě nařízení Rady (ES) č. 91/2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále též „nařízení č. 91/2009“), doměřil žalobkyni antidumpingové clo v celkové výši 7 599 350 Kč z důvodu nepreferenčního původu zboží (spojovací materiál). Proti těmto dodatečným platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 4. 2018, č. j. 5323-9/2018-900000-319 (dále též „napadené rozhodnutí“), zamítl.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“). Namítala, obdobně jako v odvolání, že sporné antidumpingové clo bylo ke dni 28. 2. 2016 zrušeno prováděcím nařízením Komise (EU) 2016/278 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (dále též „zrušující nařízení 2016/278“). Zdůraznila přitom, že v jejím případě navíc došlo k samotnému zahájení řízení až poté, co již bylo antidumpingové clo zrušeno. Situaci přirovnala k trestněprávní úpravě a považovala ji za obdobnou, jako kdyby byl někdo nyní trestán za trestný čin hanobení představitele světové socialistické soustavy, který už právně neexistuje. Rovněž namítla, že sporné clo jí bylo doměřeno až po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty. Rozporovala splnění podmínek pro uplatnění desetileté prekluzivní lhůty, konkrétně namítala, že trestní oznámení podané na jejího jednatele bylo pravomocně odloženo.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Konstatoval, že sporná celní prohlášení byla činěna v letech 2012 a 2013 a zcela nepochybně se na ně vztahovalo antidumpingové clo dle nařízení č. 91/2009. Pro posouzení věci je totiž rozhodná hmotněprávní úprava účinná právě v době, kdy povinnost zaplatit clo vznikla. Zrušující nařízení 2016/278 v tomto ohledu nestanovilo zpětnou účinnost. K tomu soud odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) ze dne 18. 10. 2018, ve věci C-207/17, *Rotho Blaas Srl v. Agenzia delle Dogane e dei Monopoli*, podle něhož zrušení antidumpingového cla nelze vnímat jako důvod neplatnosti nařízení č. 91/2009. Zmínil rovněž navazující judikaturu Nejvyššího správního soudu, především rozsudky ze dne 7. 11. 2018, č. j. 2 Afs 332/2016-52, ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 57/2018-40, a ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Afs 163/2018-29. Krajský soud shledal za nepřiléhavé přirovnání situace žalobkyně k oblasti trestání. Poukázal na to, že povinnost zaplatit daň či clo není vázána na porušení nějaké právní povinnosti, nýbrž na určitý skutkový, právem dovolený, děj. Proto v případě, že žalobkyni vznikla daňová či celní povinnost, bylo právně bezvýznamné, zda později byla daň či clo sníženo či dokonce zrušeno. Jako nedůvodné shledal krajský soud rovněž žalobní námitky týkající se prekluze. Poukázal na judikaturu týkající se čl. 221 odst. 3 a 4 celního kodexu a na § 265 celního zákona, dle kterých dochází k prodloužení lhůty pro vyměření cla na 10 let v případě, vznikne-li celní dluh v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný. Konkrétně odkázal na rozsudek SDEU ze dne 16. 7. 2009, ve spojené věci C-124/08 a C-125/08, *Gilbert Snauwaert a další v. Belgische Staat*, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2019, č. j. 4 Afs 152/2019-68, stejně jako na rozsudky Krajských soudů v Praze a Ostravě. Konstatoval, že žalovaný byl oprávněn učinit si zcela samostatně úsudek o tom,

pokračování

zda jednání, v jehož důsledku vznikl celní dluh, bylo trestným činem, resp. žalovaný v tomto ohledu nebyl jakkoliv odkázán na činnost orgánů činných v trestním řízení. Z hlediska soudního přezkumu je pak nutné, aby napadené rozhodnutí takovou úvahu obsahovalo. V posuzovaném případě tomu tak bylo, neboť žalovaný popsal podezření, že ze strany tchajwanských vývozců mohlo dojít k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku, když neuvedení skutečného původu zboží bylo v jednotlivých případech realizováno odesílatelem zboží, a to s vědomím, že jím opatřenými nepravdivými doklady bude následně kráceno antidumpingové clo příslušnou osobou podílející se na podání celních prohlášení. Krajský soud proto považoval předpoklady pro prodloužení lhůty k vyměření cla za splněné. Za irrelevantní označil to, že trestní oznámení bylo podáno až v průběhu odvolacího řízení.

III.

[5] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Setrvala na svém názoru, že poté, co bylo sporné antidumpingové clo zrušeno, nebylo již možné je vyměřit. Samotné zrušující nařízení 2016/278 stanovilo pouze to, že již zaplacené clo se nevrací. Závěr krajského soudu, že lze na základě zrušeného předpisu clo i nadále vyměřovat, pak nemůže obstát. Situaci stěžovatelka přirovnala k restitučním zákonům. Ty stanovily vrácení majetku pouze vůči fyzickým osobám, což však neznamená, že by bylo možné osobám právnickým majetek i nadále zabavovat, protože příslušné předpisy nebyly dosud formálně zrušeny. Setrvala také na svém přirovnání k trestněprávní úpravě. Dále brojila proti závěrům krajského soudu týkajícím se prodloužení prekluzivní lhůty. Poukázala na to, že trestní oznámení v dané věci bylo odloženo. Tuto skutečnost byl žalovaný dle stěžovatelky povinen sdělit krajskému soudu, což však neučinil. Bylo-li přitom orgány činnými v trestním řízení autoritativně rozhodnuto, že trestní řízení ve věci nebude vedeno, není možné, aby takové jednání, které vedlo k celnímu dluhu, mohlo být důvodem k zahájení trestního stíhání, jak uvádí krajský soud. S ohledem na uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

IV.

[6] Žalovaný podal ke kasační stížnosti písemné vyjádření, ve kterém upozornil na to, že v obdobné věci téže žalobkyně (KEBEK s. r. o.) již Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 19. 5. 2021, č. j. 5 Afs 391/2018-29, přičemž v uvedeném rozsudku vypořádal obdobnou argumentaci týkající se zrušení antidumpingového cla. Žalovaný se proto vyjádřil především k otázce prodloužení prekluzivní lhůty. Poukázal na to, že by bylo zahájení trestního řízení v průběhu odvolacího řízení v tomto ohledu významnou indicií, pro závěr o prodloužení prekluzivní lhůty plně dostačovala již samotná úvaha celního úřadu. Zahájení trestního stíhání není zákonnou podmínkou pro prolomení tříleté prekluzivní lhůty. Již to, že se policejní orgán rozhodl sporné podezření prověřovat, svědčí o existenci reálného podezření ze spáchání trestného činu. Vzhledem k tomu, že tyto skutečnosti byly dostačující, žalovaný již žádné další informace o průběhu trestního řízení nezjišťoval, a tudíž je ani dále nepředával krajskému soudu. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud předeseílá, že se obdobnými případy ve věci téhož antidumpingového cla již opakovaně zabýval, a to v rozsudcích ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Afs 163/2018-29, ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Afs 379/2020-31, ze dne 7. 11. 2018, č. j. 2 Afs 332/2016-41, ze dne 21. 11. 2018, č. j. 7 Afs 53/2018-40, ze dne 5. 12. 2018, č. j. 8 Afs 20/2017-45, ze dne 6. 12. 2018, č. j. 7 Afs 52/2018-33, ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 57/2018-40, ze dne 21. 11. 2018, č. j. 9 Afs 25/2017-47, či v žalovaném zmiňovaném rozsudku č. j. 5 Afs 391/2018-29, který byl vydán v obdobné věci žalobkyně. V otázce neplatnosti nařízení č. 91/2009 a následného vyměření antidumpingového cla uvedené rozsudky vycházejí z rozsudku SDEU ze dne 18. 10. 2018, ve věci C-207/17, *Rotho Blaas Srl v. Agenzia delle Dogane e dei Monopoli*. V něm SDEU konstatoval, že přezkum neodhalil nic, čím by mohla být dotčena platnost nařízení č. 91/2009, prováděcího nařízení Rady (EU) č. 924/2012 ze dne 4. 10. 2012 nebo prováděcího nařízení Komise (EU) č. 2015/519. Z rozsudku plyne, že přijetí zprávy Odvolacím orgánem WTO, z níž vyplývá nesoulad postupu vedoucího k zavedení předmětného cla s antidumpingovou dohodou, a tedy i s čl. VI. GATT, je z hlediska platnosti nařízení č. 91/2009, respektive daného antidumpingového cla, irrelevantní. Stejně tak SDEU jednoznačně vyjádřil, že zrušení antidumpingového cla (zrušujícím nařízením 2016/278) nelze vnímat jako důvod neplatnosti nařízení č. 91/2009.

[10] Nejvyšší správní soud se v dřívějších rozsudcích vyjádřil rovněž k otázce, zda mohly celní orgány antidumpingové clo doměřit i poté, co bylo nařízení č. 91/2009 zrušeno, vznikl-li celní dluh před nabytím účinnosti prováděcího zrušujícího nařízení 2016/278, tj. před 28. 2. 2016. V rozsudku č. j. 3 Afs 163/2018-29 zdůraznil, že „clo, jakožto fiskální platba bez poskytovaného protiplnění, je specifickou formou daně [srov. ustanovení § 2 odst. 3 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád – dále jen 'daňový řád']. Právo státu vybrat daň má povahu veřejnoprávní a vzniká ex lege okamžikem, kdy jsou pro to splněny všechny zákonem stanovené podmínky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 1 Afs 16/2006-120, č. 1059/2007 Sb. NSS, a nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, č. 142/2007 Sb. ÚS). Pro určení rozhodné právní úpravy, podle níž je třeba vznik a trvání této pohledávky posuzovat, je třeba respektovat obecný zákaz retroaktivity právních norem, podle něhož se příslušnou právní normou řídí jen ty právní vztahy, které vznikly po dni, kdy tato norma nabyla účinnosti; výjimky z tohoto pravidla by musely být *expressis verbis* zakotveny v zákoně (případně v legislativním aktu Unie) a musely by být opřeny o ústavně konformní důvody. Nestanoví-li tedy zákon, respektive unijní předpis, výslovně jinak, uplatní se na vyměření a výběr daňové či celní pohledávky (hmotně)právní předpisy účinné v době, kdy tato pohledávka vznikla. Odrazem uvedeného pravidla je i právní úprava celního dluhu obsažená v nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen 'celní kodex'), účinném do 31. 5. 2016. Podle jeho čl. 4 odst. 9 se celním dluhem rozumí povinnost osoby zaplatit dovozní nebo vývozní clo, které je uplatňováno pro určité zboží podle platných

pokračování

předpisů Společenství. Celní dluh vzniká mimo jiné okamžikem přijetí celního prohlášení (čl. 201 odst. 2 a 3 celního kodexu). Článek 67 celního kodexu pak výslovně stanoví, že [n]ení-li zvláštními předpisy stanoveno jinak, použijí se při propouštění zboží do celního režimu, do kterého je navrženo v celním prohlášení, předpisy platné ke dni, kdy celní orgány přijaly celní prohlášení'. Stejně jako daňová povinnost, i celní dluh se za trvání stanovené prekluzivní lhůty může stát předmětem kontroly. Za tím účelem jsou celní orgány oprávněny provádět kontrolu celního prohlášení po propuštění zboží a ověřit správnost údajů v něm uvedených (viz čl. 78 celního kodexu a § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění účinném do 29. 7. 2016; dále jen 'celní zákon'). Podle § 127 odst. 1 celního zákona, nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro provádění kontroly [...] obdobně ustanovení daňového řádu o provádění daňové kontroly. Vzhledem k tomu, že celní zákon nestanoví žádnou výjimku ve vztahu k oprávnění celních orgánů doměřit clo z úřední povinnosti na základě provedené kontroly, lze bez pochyby dovodit, že výsledkem kontroly po propuštění zboží může být i dodatečný platební výměr (§ 145 odst. 3 daňového řádu). (...) Rozhodnou právní úpravou, podle níž je třeba stanovit povinnost žalobkyně zaplatit dovozní clo, respektive antidumpingové clo, je, (...), den, kdy celní orgány přijaly její celní prohlášení. (...) Lze tak uzavřít, že celním orgánům nic nebrání, aby na základě provedené kontroly po propuštění zboží doměřily deklarantovi antidumpingové clo podle nařízení Rady č. 91/2009 i poté, co bylo prováděcím nařízením Komise 2016/278 zrušeno, vznikl-li celní dluh před nabytím účinnosti tohoto prováděcího nařízení (důraz přidán).“

[11] Z citovaných závěrů Nejvyšší správní soud vycházel také v případě předchozího rozsudku ve věci žalobkyně (č. j. 5 Afs 391/2018-29) a ani nyní nemá důvod se od nich odchýlit. Hodnocení krajského soudu v napadeném rozsudku jim přitom zcela koresponduje. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že pro posouzení věci je rozhodný okamžik vzniku celního dluhu a v dané době účinná, a jak vyplývá z rozsudku SDEU také řádně platná, právní úprava. Nejvyšší správní soud tedy nemá pochyb o tom, že na straně stěžovatelky řádně vznikl celní dluh, přičemž celnímu úřadu nic nebránilo v doměření tohoto dluhu, pokud tak učinil v prekluzivní lhůtě.

[12] Co se týče dalších dílčích argumentů stěžovatelky, odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj dřívější rozsudek č. j. 5 Afs 391/2018-29, kde se jimi již zabýval. K argumentaci spočívající ve srovnání s trestním řízením jasně uvedl, že byť stěžovatelka „*může povinnost zaplatit clo subjektivně vnímat jako určitou sankci, rozhodně se u samotného doměření cla nejedná o trest, nýbrž o specifickou formu daně (viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Afs 163/2018-29)*“. Dále konstatoval, že otázka časové působnosti právní úpravy je v rámci trestního práva řešena velmi specificky. Trestní právo kromě zásady retroaktivity zakotvuje rovněž příkaz retroaktivního použití pozdější úpravy v případech, kdy je to pro pachatele příznivější. Naproti tomu v otázce vyměření či doměření daně nebo cla se uplatní pouze obecný zákaz retroaktivity právních norem; pozdější právní úprava se tedy použije jen tehdy, pokud tak zákon výslovně stanoví. Přirovnávat doměření „zrušeného“ cla k odsouzení pachatele na základě naplnění skutkové podstaty již zrušeného trestného činu či k uložení zrušeného trestu označil Nejvyšší správní soud za zavádějící a zcela nepřipadné. Stručně a přehledně tuto problematiku Nejvyšší správní soud shrnul rovněž v rozsudku ze dne 21. 7. 2022, č. j. 10 Afs 129/2021-30, kde uvedl, že „[c]elní orgány nemusely při posouzení, zda celní dluh vznikl v důsledku činu, který byl v době spáchání trestný, ani přihlížet k příznivější právní úpravě. Vyměřování či doměřování cla není trestáním, a proto se nepoužijí zásady trestního práva. Cílem řízení o doměření cla není

potrebat pachatele, ale doměřit clo ve správné výši (platné v době vzniku celního dluhu), a to ve lhůtě, která je stanovena právními předpisy. Při vyměření či doměření daně nebo cla se uplatní pouze obecný zákaz retroaktivity právních norem; pozdější právní úprava se proto použije jen tehdy, pokud tak zákon výslovně stanoví.“ Pokud tedy zákon nestanoví jinak, je nutné postupovat právě podle úpravy účinné v době vzniku celního dluhu, jak bylo vysvětleno výše.

[13] Rovněž pokud jde o argumentaci formulací čl. 2 zrušujícího nařízení 2016/278, odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek č. j. 5 Afs 391/2018-29, ve kterém setrval na výkladu předestřeném v rozsudku č. j. 3 Afs 163/2018-29 a opět musí konstatovat, že výklad zastávaný stěžovatelkou „odporuje obecné zásadě spravedlivého stanovení daně (cla), neboť by ve svém důsledku nejen zakládal nerovnost mezi jednotlivými subjekty zatíženými povinností zaplatit antidumpingové clo (v tomto směru se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s argumentací žalovaného), ale především by zvýhodňoval právě ty subjekty, které, ať již z jakéhokoli důvodu, se zaplacením cla otálely nebo se celní povinnosti přímo vyhýbaly, oproti subjektům, které plnily své zákonné povinnosti a clo řádně a včas zaplatily. Formulace 'není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem' včleněná do čl. 2 nařízení 2016/278 má pouze zdůraznit skutečnost, že ke zrušení cla nedošlo se zpětnou účinností, nýbrž toliko *ex nunc*.“ Otázku případného zvýhodnění stěžovatelky ostatně velmi výstižně popsal krajský soud v napadeném rozsudku.

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval argumentací týkající se splnění podmínek pro uplatnění delší prekluzivní lhůty. Rovněž tato otázka již byla judikatorně vyřešena. Konkrétně v rozsudku ze dne 26. 4. 2022, č. j. 1 Afs 318/2021-43, se Nejvyšší správní soud podrobně věnoval čl. 221 odst. 3 a 4 celního kodexu a § 265 celního zákona a jejich výkladu. Stěžovatel v uvedeném případě zpochybnil závěr Městského soudu v Praze, že úvahu, zda celní dluh vznikl v důsledku činu, který mohl být v době spáchání trestný, může provést celní orgán. Jednalo se tedy o obdobnou argumentaci, jakou uplatňuje stěžovatelka v posuzované věci. Nejvyšší správní soud vycházel z judikatury SDEU (rozsudky ze dne 16. 7. 2009, ve spojené věci C-124/08 a C-125/08, *Gilbert Snauwaert a další*, a ze dne 18. 12. 2007, ve věci C-62/06, *ZF Zefeser*) a z vlastního rozsudku ze dne 7. 8. 2018, č. j. 4 Afs 152/2019-68 [ve kterém byla problematika prolomení prekluzivní lhůty řešena za obdobných skutkových okolností jako nynější případ, jelikož šlo o nákup zboží od (deklarovaného) indického dodavatele, ačkoliv zboží pocházelo ve skutečnosti z Číny]. Z něj citoval, že „k uplatnění prodloužené lhůty podle čl. 221 odst. 4 celního kodexu postačí přezkoumatelná úvaha správního orgánu, ze které vyplývá, že celní dluh vznikl v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný. Nevyžaduje se tedy shledání dlužníka, popřípadě jiné osoby, vinným ze spáchání trestného činu, ani zahájení trestního řízení. Není proto ani nezbytné, zda byl pořízen záznam o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu, ačkoliv to může být významná indicie pro tento závěr.“ S ohledem na uvedené pak v rozsudku č. j. 1 Afs 318/2021-43 konstatoval, že „celní orgány si mohou učinit vlastní úvahu o tom, zda jednání, v jehož důsledku vznikl celní dluh, mělo znaky činu, který byl v době vzniku celního dluhu trestným. Tato úvaha však musí být přezkoumatelná a dostatečně odůvodněná. Pravomoc celního úřadu vytvořit si takovou úvahu za účelem užití desetileté prekluzivní lhůty je v tomto ohledu značně široká. Není vyžadováno, aby bylo trestní stíhání před soudem orgány členského státu činnými v trestním řízení skutečně zahájeno, ani aby toto stíhání skončilo odsouzením pachatelů dotčeného jednání, ani aby takové trestní stíhání nebylo promlčeno. Není podstatné, zda se jednání, v důsledku něhož má dojít k prolomení lhůty, dopustila osoba, která

pokračování

podala celní prohlášení, nebo někdo jiný. Důležitá je přímá souvislost jednání s vyměřovaným clem. Celní orgán však nerozhoduje o vině a trestu, nenabrazuje nikterak pravomoc orgánů činných v trestním řízení. Jeho úvaha se vztahuje pouze k řízení souvisejícímu s určením výše příslušného cla.“

[15] Kasační argumentace stěžovatelky je založena především na tom, že v jejím případě bylo trestní oznámení odloženo. Z výše citovaných pasáží však jasně vyplývá, že tato skutečnost je pro posouzení otázky, zda byla řádně aplikována desetiletá prekluzivní lhůta, zcela irelevantní. Nebylo totiž ani nutné, aby bylo trestní stíhání vůbec zahájeno. Stejně tak není nutné, aby se domnělého trestného činu dopustila osoba, která podala celní prohlášení (stěžovatelka). Podstatné je pouze to, aby celní orgán učinil přezkoumatelnou a odůvodněnou úvahu o tom, zda jednání, v jehož důsledku vznikl celní dluh, mělo znaky činu, který byl v době vzniku celního dluhu trestným. V posuzovaném případě tomu tak bylo. Celní úřad v jednotlivých platebních výměrech vysvětlil, že tchajwanský vývozce vystavil pro sporné zboží nepravdivé *Certifikate of origin* a celkově zastíral skutečný původ zboží, přičemž toto jednání bylo bezprostřední příčinou nežádoucího následku (zkrácení dlužného cla na základě podaného celního prohlášení), ke kterému došlo v České republice (stejně tak k následku takového případného podvodu na příjemci zboží by došlo v České republice). Musel přitom vědět, že s jím opatřenými nepravdivými doklady bude následně kráceno antidumpingové clo stěžovatelkou. Za tohoto skutkového stavu, kdy byla v rozhodných dokumentech uvedena lživá informace o původu zboží, se mohly celní orgány důvodně domnívat, že sporné jednání bylo v době jeho spáchání trestné. K tomuto závěru za obdobného skutkového stavu ostatně dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudku č. j. 10 Afs 129/2021-30, a zejména Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 19. 2. 2021, č. j. 29 Af 76/2018-87, který byl posledně uvedeným rozsudkem desátého senátu aprobován. Z uvedeného vyplývá, že v případě, kdy byly v celním řízení předloženy falešné listiny, respektive listiny se lživě uvedenou informací o zemi původu zboží, byly splněny podmínky pro uplatnění desetileté prekluzivní lhůty.

[16] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl dle § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2023

David Hipšr

předseda senátu